

دولت ایران، فعالین کارگری را تروریست می‌انگارد!

محمود صالحی در گفتگو با روزنامه نگار فرانسوی

این مجازات‌ها تاثیر بسیار منفی روی کارگران فقیر دارد و در نهایت به نفع سرمایه‌دارها تمام می‌شود و آنها را ثروتمندتر می‌کند. تقریباً ساعت به ساعت تورم افزایش می‌یابد، اما حقوق‌ها رشدی ندارد. نتیجه این تحریم‌ها روی کار و شغل به روشنی مشاهده می‌شود.

محمود صالحی فعال کارگری که هشت ماه از سال را به خاطر فعالیت‌های سندیکایی در زندان بسر می‌برد، به دعوت کلکتیو سندیکاهای فرانسوی (س.اف.د.ت، س.ژ.ت، اف.اس.او، سولیدرو اونسا) برای سفری به پاریس رفت. او بسیار مصمم، خواهان شناساندن حقوق کارگران و زحمتکشان کشورش می‌باشد و از موانع موجود در مقابل اعمال فشارهای ملی و بین‌المللی بر رژیم ایران سخن می‌گوید. محمود صالحی در گفتگو با روزنامه نگار فرانسوی Anne-Sophie Balle از سندیکای CFDT به پرسش‌های وی درباره‌ی وضعیت کارگران در ایران پاسخ گفته است. این گفتگو توسط اتحاد بین‌المللی در حمایت از کارگران در ایران ترجمه شده است:

چگونه تعهدات سندیکایی خود را به پیش می‌برید؟

بجز سه تشکل رسمی که مورد تائید رژیم است، اتحادیه‌ها در ایران ممنوع و با فشارهای دائمی روبرو هستند. باید دانست که استفاده از واژه سندیکا در قانون اساسی ممنوع شده است.

من تعهدات خودم را با شناخت کامل از اوضاع به عهده می‌گیرم؛ و می‌دانم که زندان و شکنجه هر لحظه در انتظارم است. از جمله در بزرگداشت اول ماه مه که از طرف دولت ممنوع اعلام شده است، همیشه خودم را آماده دستگیر شدن می‌کنم. بعضی مواقع فقط برای یک روز مرا دستگیر می‌کنند که در مراسم اول ماه مه شرکت نکنم؛ و گاهی هم برای مدتی طولانی‌تر!

جدا از مورد شخصی من، ده‌ها مبارز در حال حاضر بدون هیچ اتهامی در زندان بسر می‌برند. بعضی از آنها نزدیک به دو سال است که در زندان‌اند. در سیستم قضایی ایران این مجازات‌ها شامل حال کسانی است که برای کشور خطری ایجاد کنند. احتمالاً ما هم تروریست فرض می‌شویم. سال گذشته یک معلم که بدنبال یک تظاهرات دستگیر شده بود به جرم اقدام علیه امنیت ملی اعدام شد. با وجود ماهیت خونخوار قدرت

حاکم، بسیاری از کارگران همچنان خواستار تشکیل اتحادیه‌های مستقل هستند.

کارگران چه مطالباتی دارند؟

در ابتدا آنها می‌خواهند که کارشان رسمی باشد و بتوانند از خدمات اجتماعی اولیه مانند بیمه‌های درمانی برخوردار باشند. علاوه بر کمبودهای موجود در قوهء مقننه (کارگاه‌های کمتر از ده کارگر مشمول قانون کار نمی‌شوند) استخدام‌های غیر رسمی، خارج از چارچوب قانونی از سوی کارفرما بسیار رایج است و این کارکنان استخدام رسمی نیستند. آنها فقط پنجاه درصد از حقوق خود را دریافت می‌کنند، ولی خواهان دریافت حقوق کاملشان هستند. یعنی حداقل حقوقی که سالانه از طرف وزارت کار تعیین می‌شود که حدود دویست یورو است.

در حالی که فعالیتهای شما از سوی دولت غیرقانونی و ممنوع شده است، در رابطه با مطالباتتان به چه کسی رجوع می‌کنید؟

برای تقاضاهایمان ترفندهایی به کار می‌بریم! مشکل ما که ۶۰۰ عضو دارد به عنوان اتحادیه ثبت نشده است، بلکه به عنوان انجمن ثبت شده است. بنابراین ما با این عنوان به دولت رجوع می‌کنیم و سعی می‌کنیم اهداف خود را پیش ببریم. اما مشکل دیگر ما اجرای اصل «سه جانبه گرای»* در تریبونال کار ایران است. نه تنها اکثر شکایت‌ها را رد می‌کنند، بلکه نمایندگان کارکنان باید هم زمان هم بر علیه کارفرما و هم بر علیه دولت مبارزه کنند. (اکثر پرونده‌ها در رابطه با اخراج هاست و مسأله اخراج در قوانین کار ایران درج نشده است).

این سه جانبه گرای، مشکل دیگری هم (در سطح بین‌المللی) برای ما ایجاد می‌کند. ما شکایت‌هایی را نزد سازمان بین‌المللی کار بردیم، اما هیچ پاسخی تا کنون دریافت نکرده‌ایم و این هم تنها به یک دلیل ساده: هئیت ایرانی که در سازمان بین‌المللی کار، نماینده کارگران است عضو خانه کارگر (که یکی از سه تشکل رسمی دولتی است) می‌باشد!

جامعه بین‌المللی تحریم اقتصادی را به ایران تحمیل کرده است! این تحریم‌ها چه تاثیری در آنجا ایجاد کرده است؟

این مجازات‌ها تاثیر بسیار منفی روی کارگران فقیر دارد و در نهایت به نفع سرمایه‌دارها تمام می‌شود و آنها را ثروتمندتر می‌کند. تقریباً ساعت به ساعت تورم افزایش می‌یابد، اما حقوق‌ها رشدی ندارد. نتیجه این تحریم‌ها روی کار و شغل به روشنی مشاهده می‌شود. بیکاری

نسبی در کارخانه‌های مونتاژ در حال افزایش است.

یک نوع دورویی در این تحریم‌های اقتصادی وجود دارد و آن اینکه کل یک کشور را تحریم اقتصادی می‌کنند ولی چشم بر روی شرکت‌های بزرگ خارجی مستقر در ایران، می‌بندند. شما باید بدانید که سه شرکت بزرگ اتوموبیل فرانسوی در ایران کارکنان خود را در شرایطی که شرح دادم به کار می‌گیرند و حتی گاهی از نیروی کار کودکان نیز استفاده می‌کنند.

در مقابل نبود یک مخاطب واقعی در سطح ملی و جامعه بین‌المللی بی‌کفایت، آیا همبستگی سندیکاهای بین‌المللی تنها راه ممکن نیست؟ چه انتظاراتی از آنها دارید؟

من نسبت به مضمون گفتگوهایی که ما با کالکتیو سندیکاهای فرانسوی، و بطور مشخص سندیکای س.ا.ف.د.ت. داشتیم، بسیار خوشبین هستم. بدون آن ما نمی‌توانستیم به پاریس بیاییم و در شب همبستگی (۱۶ مارس) که توسط کلکتیو سندیکاهای فرانسوی برنامه‌ریزی شده بود، شرکت کنیم. برگزاری شب همبستگی برای دفاع از حقوق و آزادی مردم ایران و همچنین تشویق و دلگرمی ما برای ادامه مبارزه صورت گرفت. با این وجود، ما نمی‌توانیم بدون ایجاد یک اتحاد بین‌المللی که فراتر از نامه‌نگاری، ملزم به اتخاذ اقدامات مشخص و قابل مشاهده باشد با دولت مقابله کنیم. بهر صورت ما براین باور هستیم که سرنوشت کشور ما، مانند کشورهای عربی در خیابان و با تغییرات سیاسی تعیین می‌شود.

* در فرانسه در تریبونال کار هم نماینده کارگران یا کارمندان و هم نماینده کارفرما حضور دارند، یعنی دوجانبه گرای. اما در ایران نماینده دولت هم حضور دارد.